

Podsumowanie roku 2011 w Palestynie

17 stycznia 2012

W tym dramatycznym roku, w którym na fali protestów jakie przetoczyły się przez region udało się obalić despotycznych przywódców, Palestyna zdawała się pozostawać w tyle ze swoimi nieustającymi politycznymi podziałami. Rok 2011 – czterdziesty czwarty rok walki przeciwko okupacji naznaczony był zarówno chwilami tragicznymi jak i momentami tryumfu.

STYCZEŃ

1 stycznia w wyniku ostrego zatrucia gazem łzawiącym podczas protestu przeciwko budowie muru w wiosce Bilin na Zachodnim Brzegu zmarł Jawahir Abu Rahmah, lat 36. Jego brat, Bassem, zginął w kwietniu 2009 roku raniony w klatkę piersiową przez pojemnik z gazem wystrzelony przez izraelskiego żołnierza. Wyniki śledztwa wojskowego, które przeciekły do izraelskich mediów, obarczały winą niedostateczną opiekę medyczną w szpitalu w Ramallah, do którego przewieziony został Abu Rahmah. Wywołało to oburzenie protestujących oraz grup działających na rzecz praw człowieka, a także oskarżenia ze strony Autonomii Palestyńskiej o zatuszowanie faktów.

LUTY

Stany Zjednoczone zawetowały popieraną przez 130 państw rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ, potępiającą nieustanną rozbudowę nielegalnych izraelskich osiedli. Jako jedyne spośród 15 członków Rady, Stany Zjednoczone stwierdziły, że tekst ten zaszkodziłby wznowieniu negocjacji z Izraelem, utrzymując jednocześnie, że nadal potępiają budowę osiedli. Przedstawiciele Palestyny nazwali veto USA „szantażem”, a tysiące Palestyńczyków wyszło na ulice w proteście przeciwko temu posunięciu.

MARZEC

Fala przetaczających się przez region rewolucji miała swój początek w Palestynie – wzięła się z żądania jedności narodowej postulowanej przez Ruch 15 Marca. Nieformalna koalicja młodych aktywistów z Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy wezwała do masowych protestów i zorganizowała strajki głodowe, domagając się zakończenia paraliżującego palestyńską politykę podziału pomiędzy rządami Fatahu i Hamasu. Kiedy protestujący zaczęli rozbijać obozy w centrach miast, dołączyły do nich tysiące Palestyńczyków, którzy 15 marca wyszli na ulice. Służby bezpieczeństwa rozpędziły tłum w Gazie stosując środki przemocy i starły się z protestującymi na Zachodnim Brzegu.

KWIECIEŃ

4 kwietnia w mieście Jenin zastrzelony został Juliano Mer-Khamis, izraelsko-palestyński dyrektor „Freedom Theater” (Teatru Wolności), co pogrążyło Palestyńczyków i aktywistów w głębokiej żałobie. Pomimo wielu nalotów i aresztowań pracowników teatru, izraelscy śledczy nie postawili jeszcze zarzutów o zabójstwo Juliano Mer-Khamisa. Z kolei 15 kwietnia w Gazie znalezione zostało ciało Vittorio Arrigoni, włoskiego aktywisty solidaryzującego się z Palestyńczykami, kilka godzin po tym, jak został porwany przez radykalnych Islamistów. Władze Gazy nazwały to morderstwo „potworną zbrodnią”, a dwóch podejrzanych zostało zabitych podczas obławy przeprowadzonej przez służby bezpieczeństwa w domu domniemanych porywaczy. Czterem kolejnym osobom postawiono zarzuty w tej sprawie.

MAJ

4 maja przywódca Fatahu a zarazem prezydent władz Autonomii Palestyńskiej, Mahmoud Abbas, podpisał przełomową umowę pojednania z Khalidem Mashaalem, przywódcą konkurencyjnego ruchu Hamas, w celu zażegnania wieloletniej wrogości pomiędzy tymi partiami. Uzgodniono utworzenie rządu jedności narodowej w celu zakończenia czteroletniego rozłamu narodowego, w wyniku

którego Hamas i Fatah tworzyły osobne rządy administrujące Gazą i Zachodnim Brzegiem. Długo oczekiwana umowa zjednoczenia została entuzjastycznie przyjęta przez społeczeństwo i inne ugrupowania palestyńskie, które towarzyszyły Hamasowi i Fatahowi w Kairze. Wywołała ona oburzenie izraelskiego rządu, który natychmiast narzucił bezprawne sankcje na administrację Abbasa.

“Na zawsze odwracamy ciemną kartę podziału,” powiedział Abbas w przemówieniu obwieszczającym porozumienie, a jego słowa kilka chwil później odbiły się echem w oświadczeniu Mashaala. Nie udało się jednak utworzyć obiecanego rządu jedności narodowej w 2011, a realizacja porozumienia przeciąga się w wyniku sprzeczek pomiędzy partiami na temat sposobów jej wdrażania.

CZERWIEC

5 czerwca setki protestujących przekroczyły linię zawieszenia broni z Izraelem na okupowanych Wzgórzach Golan w Syrii. Według informacji podawanych przez źródła w Damaszku, w wyniku ostrzału dokonanego przez żołnierzy izraelskich zginęły 23 osoby. Izrael zakwestionował tę liczbę. Demonstranci na Zachodnim Brzegu i w Gazie także dołączyli do obchodów Naksy, czyli rocznicy wojny z 1967 roku, w której Izrael przejął Zachodni Brzeg, Strefę Gazy, Synaj i Wzgórza Golan. Miesiąc wcześniej obchodzono rocznicę Nakby – ‘katastrofy’, kiedy to w wyniku powstania państwa Izrael w 1948 roku wypędzono tysiące Palestyńczyków. Obchody Nakby zakończyły się ostrzałem żołnierzy izraelskich, w wyniku którego zginęło 13 osób.

LIPIEC

1 lipca po wydaniu zakazu wypływania statków zmierzających do Gazy z greckich portów greckie służby przechwyciły kanadyjskie i francuskie łodzie, na pokładzie których znajdowało się ponad 40 aktywistów zmierzających do Gazy z Kanady, Belgii, Włoch, Szwajcarii i Turcji,. Szwedzkie i irlandzkie łodzie, będące

częścią floty liczącej 10 jednostek, zostały uszkodzone w porcie w akcie sabotażu. Aktywiści oskarżyli Izrael o potajemne blokowanie prób zmierzających do zakończenia wyniszczającego czteroletniego oblężenia Gazy. Kilka dni później udało się wypłynąć francuskiej łodzi, która została zatrzymana przez izraelską marynarkę u wybrzeży Gazy.

SIERPIEŃ

Po tym, jak 8 Izraelczyków zginęło w ataku na autobus w południowym Izraelu w ciągu 24 krwawych godzin wojsko izraelskie zabiło 11 Palestyńczyków w Strefie Gazy, w tym jedno dziecko. Winą za atak, który miał miejsce 18 sierpnia w Eilacie, Izrael obarczył palestyńskie ugrupowanie, a kilka godzin później zabił pięciu jego przywódców. Ugrupowanie to zaprzeczyło udziałowi w ataku, jednak premier Izraela Benjamin Netanyahu zapewnił, że dotychczasowa reakcja armii stanowiła „dopiero początek”. W ciągu jednego weekendu izraelskie samoloty bojowe zbombardowały nadmorską enklawę, niszcząc domy, klinikę medyczną, generator prądu oraz pompy wodne, liczba zabitych w Gazie wzrosła do 14 osób, a 44 osoby zostały ranne. Hamas ogłosił koniec zawieszenia broni, a bojownicy wystrzelili w stronę Izraela kilkadziesiąt rakiet. Do końca sierpnia zginęło co najmniej 27 Palestyńczyków. Izrael wszczął następnie śledztwo w sprawie ataku w Eilacie, jednak jego wyniki nie zostały jeszcze ujawnione. Żadne ugrupowanie palestyńskie nie przyznało się do ataku przeprowadzonego od strony Egiptu.

WRZESIEŃ

23 września 2011, po dziesięcioleciach nieskutecznych negocjacji, prezydent Mahmoud Abbas powiedział Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ w Nowym Jorku „Dosyć, dosyć, dosyć”, żarliwie apelując do światowych przywódców o zakończenie izraelskiej okupacji. W swoim przemówieniu, oglądanym przez tysiące osób na ekranach ustawionych w centrach miast Zachodniego Brzegu, prezydent oznajmił Zgromadzeniu, że złożył wniosek o przyjęcie

do ONZ, co spotkało się z owacją na stojąco. Chociaż 128 krajów uznaje państwowość Palestyny, Abbasowi nie udało się przekonać Stanów Zjednoczonych. Waszyngton zapowiedział, że skorzysta ze swojego prawa weta w Radzie Bezpieczeństwa, aby nie dopuścić do ziszczenia członkostwa Palestyny w ONZ.

PAŹDZIERNIK

W październiku, w ramach umowy wymiany jeńców okrzykniętej przez Hamas zwycięstwem ruchu oporu z izraelskich więzień wypuszczono 477 więźniów palestyńskich. W zamian za uwolnienie izraelskiego żołnierza Gilada Shalita, który został porwany przez bojowników z Gazy podczas ataku w 2006, na wolność wyszło łącznie ponad 1000 zatrzymanych. Setki tysięcy Palestyńczyków wyszło na ulice w Gazie i na Zachodnim Brzegu, aby powitać uwolnionych więźniów, pomimo faktu, że radość niektórych została przyćmiona deportacją do Gazy lub za granicę.

LISTOPAD

15 listopada palestyńscy aktywiści wzięli przykład z amerykańskiego ruchu na rzecz praw obywatelskich, organizując akcje wsiadania do izraelskich autobusów na Zachodnim Brzegu. Służby izraelskie aresztowały siedmiu "Freedom Riders." Aktywiści podkreślali, że podczas gdy na południu Stanów Zjednoczonych czarnoskóre osoby zmuszane były do siadania w tylnej części autobusów, Palestyńczycy nie mają nawet prawa wsiadać do izraelskich autobusów kursujących po drogach „tylko dla osadników” na Zachodnim Brzegu

GRUDZIEŃ

W 2011 roku na Zachodnim Brzegu mieszkańcy wiosek oraz aktywiści co piątek protestowali przeciwko prowadzonej przez Izrael konfiskacie ziemi. 10 grudnia ruch oporu pogrążył się w żałobie z powodu kolejnej straty – śmierci 28-letniego Mustafy Tamimi. Dzień wcześniej, kiedy Tamimi protestował w Nabi Saleh, izraelski żołnierz znajdujący się w opancerzonym jeepie

wystrzelił z bliskiej odległości pojemnik z gazem łzawiącym prosto w jego twarz. 11 grudnia tysiące osób zebrało się na pogrzebie Mustafy wśród oparów gazu łzawiącego wystrzeliwanego przez izraelskie wojsko w stronę żałobników.

Tłumaczenie: Zuzanna Gillner

Źródło oryginalne: [Ma'an News Agency](#)

Źródło polskie: [Kampania Solidarności z Palestyną](#)SIERPIEŃ